

Sygn. akt I ACa 21/16, I ACz 35/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Krzysztof Chojnowski
Sędziowie	:	SA Bogusław Suter SO del. Grażyna Wołosowicz (spr.)
Protokolant	:	Izabela Lach

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. S. (1)**

przeciwko(...) **w O.**

o nakazanie wydania

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 18 listopada 2015 r. sygn. akt V GC 15/15

i zażalenia powoda na postanowienie zawarte w pkt. V wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 18 listopada 2015 r. sygn. akt V GC 15/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. V w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.404,38 (siedem tysięcy czterysta cztery 38/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w sprawie z powództwa głównego;

II. oddala apelację pozwanego i zażalenie powoda w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.000 (trzy tysiące) złotych tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powód Z. S. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) w O. wniósł o nakazanie pozwanemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., aby wydał powodowi ruchomości w postaci maszyny do cięcia kamienia nr (...), (...) o nr rej. (...) oraz wózka widłowego D. (...) nr (...), a nadto zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych podnosząc, że jest właścicielem ww. ruchomości, które przedstawiciele pozwanego w lutym 2012 r., bez zgody powoda zabrali z terenu przedsiębiorstwa powoda.

Pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., wniósł o oddalenie powództwa o nakazanie pozwanemu wydania ruchomości w postaci maszyny do cięcia kamienia nr (...) oraz wózka widłowego D. (...) nr(...), a także zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany uznał powództwo, co do wydania powodowi ruchomości w postaci (...) o nr rej. (...), wniósł jednak pozew wzajemny, w którym wniósł o nakazanie powodowi wydania pozwanemu ruchomości w postaci samochodu osobowego F. (...) o nr rej. (...), podnosząc początkowo, że jest wyłącznym właścicielem ruchomości w postaci traka ramowego do marmuru nr (...), a własność przedmiotowego urządzenia nie wynika z rachunku nr (...) złożonego przez powoda, bowiem dotyczy on maszyny o numerze (...). (k. 83-84).

Pismem z dnia 27 maja 2015 r. powód wniósł o oddalenie powództwa wzajemnego oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, także kosztów procesu od cofniętego powództwa wg norm przepisanych. Powód cofnął pozew, co do nakazania wydania pojazdu F. (...) o nr rej. (...).

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie nakazał pozwanemu, aby wydał powodowi maszynę do cięcia kamienia nr (...) firmy (...) oznaczonej na rachunku numerem (...) (punkt I.); oddalił powództwo co do żądania nakazania wydania wózka widłowego D. (...) nr (...) (punkt II.); umorzył postępowanie co do (...) o nr rej. (...) (punkt III.); zwrócił powodowi kwotę 250 zł tytułem połowy opłaty od cofniętej części pozwu (punkt IV.); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.492,97 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w sprawie z powództwa głównego (punkt V.); nakazał powodowi (pozwanemu wzajemnemu), aby wydał pozwanemu (powodowi wzajemnemu) samochód osobowy F. (...) o nr rej. (...) (punkt VI.) oraz zasądził od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) kwotę 2.548,52 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w sprawie z powództwa wzajemnego (punkt VII.).

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynikało, że Z. S. (1) w dniu 31 stycznia 2000 r. powód zakupił w Niemczech dwie piły mostowe B 400 oznaczone symbolami com. (...) i com. (...). Środki za zakup maszyn i urządzeń w wysokości 515.000 marek niemieckich powód pozyskał z kredytu udzielonego przez (...) Bank (...) S.A. w W., na podstawie umowy z dnia 17 lutego 2000 r. Zaliczki za maszyny wniósł brat powoda, zarządzający wówczas pozwaną spółką, ze środków przekazanych mu przez powoda (umowa nr (...) – k. 228-233, zeznania powoda - k. 373v-374v). W dniu 7 marca 2000 r. powód uzyskał również kredyt obrotowy w wysokości 500.000 zł na finansowanie bieżącej działalności (umowa Nr (...) – k. 235-239).

Z dalszych ustaleń Sądu I instancji wynikało, że strony do 2007 r. prowadziły działalność w wspólnej siedzibie przy ul. (...) w O.. Po śmierci brata powoda, w roku 2007 doszło do podziału siedziby, w tym hali produkcyjnej, którą przedzielono na dwie części. Na każdej z części pozostała 1 maszyna do cięcia kamienia zakupiona przez powoda w 2000 r. Strony od tego czasu odrębnie użytkowały w/w maszyny. W miesiącu lutym roku 2012 pozwany zmienił siedzibę, wówczas przejął w posiadanie maszynę do cięcia kamienia nr (...), (...) o nr rej. (...) oraz wózek widłowy D. (...) nr (...) (zeznania powoda - k. 373v-374, zeznania przedstawiciela pozwanego – k. 374v-375, zeznania świadka A. R. – k. 372v-373, zeznania świadka Z. S. (2) – k. 373, zeznania świadka L. K. – k. 291v-292, zeznania świadka L. B. (1) – k. 293v, zeznania świadka S. S. – k. 294, zeznania świadka R. P. – k. 293, zeznania świadka E. S. – k. 292v-293, zeznania świadka D. S. – k. 294v-295). Pozwany w 2012 r. sprzedał maszynę do cięcia kamienia nr (...) oraz wózek widłowy D. (...) nr (...) dla (...) Sp. z o.o. w O. (faktura Vat (...) – k. 405, faktura VAT (...) – k. 406, KP – k. 404, KP – k. 408, zeznania przedstawiciela pozwanego – k. 374v-375). Na podstawie Postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 5 lutego 2015 r. w sprawie V GC 15/15 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie R. K. zabezpieczył

w dniu 25 lutego 2015 r. (...) o nr rej. (...) oraz wózek widłowy D. (...) nr (...) będące w posiadaniu pozwanego (pismo Komornika – k. 53, protokół zabezpieczenia ruchomości – k. 70.)

Powód pismem z dnia 5 grudnia 2014 r. wezwał pozwanego do wydania ruchomości w postaci maszyny do cięcia kamienia nr (...), (...) o nr rej. (...) oraz wózka widłowego D. (...). W odpowiedzi, pozwany pismem z dnia 6 lutego 2015 r. oświadczył, że wyda powodowi (...) o nr rej. (...), pod warunkiem równoczesnego wydania przez niego pojazdu ciężarowego F. (...) o nr rej. (...) (pismo powoda – k. 17, pismo pozwanego – k. 85). W dniu 21 maja 2015 r. pozwany wydał powodowi (...) o nr rej. (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym powództwo w ocenie Sądu I instancji zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał, że powyższy stan faktyczny, na podstawie dokumentów złożonych w sprawie przez obie strony, których prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana i nie budziła jego wątpliwości. Za wiarygodne uznał również zeznania przesłuchanych świadków oraz stron, w części w jakiej znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w sprawie. Wskazał natomiast, że zbędne dla rozstrzygnięcia były pozostałe zawnioskowane dowody. Okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie zostały w sposób dostateczny wyjaśnione.

Uwzględniając fakt, że powód jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy cofnął pozew w części obejmującej nakazanie wydania pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), a cofnięcie nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego, ani też nie zmierzało do obejścia prawa, postępowanie w tej części, na podstawie art. 203 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c. umorzono.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że w myśl art. 140 k.c. w granicach określonych przez ustawy i zasady współzycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą. Dla ochrony uprawnień właścicielskich służy przede wszystkim roszczenie windykacyjne przysługujące właścicielowi gdy osoba trzecia dokonała bezprawnej ingerencji w sferę jego własności poprzez pozbawienie go faktycznego władztwa nad rzeczą. Wówczas właściciel może żądać, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. (art. 222 § 1 k.c.). Stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie zgromadzony materiał dowodowy pozwolił ostatecznie ustalić podmioty, którym przysługuje prawo własności spornej ruchomości w postaci maszyny do cięcia kamienia nr (...). Jak wynika bowiem, przede wszystkim z rachunków złożonych w oryginale, zakupu obu maszyn do cięcia w styczniu 2000 r. dokonał powód Z. S. (1). W ocenie Sądu I instancji, przedłożone dokumenty w postaci rachunków i dowodu dostawy wskazują, że nabycie nastąpiło w ramach działalności prowadzonej przez powoda. Nie zasługuje na podzielenie stanowisko pozwanego, jakoby o prawie własności przesądzać miał zakryty fragment wpisu umieszczony w nagłówku złożonych rachunków. W ocenie Sądu, dopisek umieszczony w tej części dokumentu, nie przesądza o adresacie złożonej faktury, który wskazany został na początku dokumentu, a którym jest powód. Pozwany wywodził, że niezależnie od podmiotu wskazanego na fakturze, zakupu dokonał nieżyjący już brat powoda, w imieniu pozwanej spółki. Brak jest w sprawie dowodów wykazujących zasadność stanowiska pozwanego. Pełnomocnik pozwanej wyłącznie pośredniczył w sprzedaży, bowiem jak zeznał powód, przekazywał on w jego imieniu zaliczki na zakup w/w maszyn. Strony pozostawały w sporze, co do ustalenia źródła finansowania zakupu przywołanych maszyn. W ocenie Sądu Okręgowego, złożone do sprawy umowy kredytu, w tym w szczególności kredytu udzielonego przez (...) Bank (...) S.A. w W. potwierdzają, że zakup sfinansowany został z środków pochodzących z kredytów. Łączna kwota kredytów bez problemu pozwalała na sfinansowanie zakupu. Stanowisko pozwanego, że na zakup nie mogły być przeznaczone środki z kredytu obrotowego jest niezrozumiałe i nie zasługuje na uwzględnienie. Ewentualne wątpliwości budzić mogłoby pochodzenie środków na wpłatę zaliczek na poczet zakupu przedmiotowych maszyn, jednak jak zeznał powód, a czego pozwany skutecznie nie zakwestionował, pochodziły one z środków własnych działalności prowadzonej przez powoda. Za wiarygodne uznał również stanowisko wedle którego, spłaty obu kredytów dokonał bez udziału pozwanego, powód, choć kwestia spłaty ma drugorzędne znaczenie.

W ocenie Sądu I instancji w sprawie bezspornym było, że po zmianie siedziby spółki tj. na początku roku 2012 r. pozwany wywiózł z terenu niegdyś wspólnej siedziby spółek maszynę do cięcia kamienia nr (...). Uwzględniając fakt,

że jak ustalono prawo własności w/w maszyny przysługuje powodowi, w myśl przepisu art. 222 § 1 k.c. zasadnym było nakazanie pozwanemu, aby wydał powodowi maszynę do cięcia kamienia nr (...). Pozwany dopiero na przedostatniej rozprawie – w dniu 19 października 2015 r. (k. 375v) – w toku przesłuchania stron podniósł, że w 2012 r. zbył wskazaną ruchomość na rzecz (...) Sp. z o.o. w O.. Zdaniem Sądu Okręgowego jednak, do przeniesienia posiadania spornej ruchomości nigdy nie doszło, o czym świadczy fakt, że toku postępowania zabezpieczającego w dniu 25 lutego 2015 r. sporna maszyna znajdowała się na terenie siedziby pozwanego. Obie spółki mają zresztą siedzibę pod tym samym adresem, prokurent pozwanego jest prezesem zarządu drugiej spółki, a jednocześnie matką prezesa pozwanej spółki. Dodatkowo wskazać trzeba, że umowę, w drodze której miało dojść do zbycia wskazanej maszyny, uznać należy bezskuteczną, w myśl przepisu art. 169 § 1 k.c. Wspólnikami obu spółek tj. pozwanego i (...) Sp. z o.o. w O. są osoby blisko ze sobą spokrewnione, stąd też przyjąć można, że świadomie dysponowały one nie swoją własnością, a w konsekwencji uznać że działali w złej wierze i do przeniesienia prawa własności nigdy nie doszło. Brak skutecznego przeniesienia własności powoduje, że pozwany mógłby nadal odmawiać wydania rzeczy znajdującej się na nieruchomości pozwanego powołując się na stanowisko podnoszone w niniejszym postępowaniu o skuteczności nabycia rzeczy. Pozwany od pierwszego pisma – złożonego w dniu 19 marca 2015 r. k. 84 – konsekwentnie twierdził, że jest właścicielem i posiadaczem spornej maszyny. Z uwagi na stan zaawansowania sprawy, a nadto powyższe i poniższe okoliczności, zbędne było wzywianie do udziału w sprawie (...) Sp. z o.o. w O..

Wobec umorzenia postępowania należało zwrócić część opłaty od cofniętej części pozwu w oparciu o art. 79 u.o.k.s.w.s.c. Pozwany spełniając świadczenie w trakcie procesu przegrał jednak sprawę także w tym zakresie.

Sąd Okręgowy stwierdził także, że zgodnie z wyrażoną w art. 98 §1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu powodowi, jako stronie wygrywającej, należy się zwrot kosztów procesu od pozwanego wg norm przepisanych stosownie do wyniku sporu – art. 100 k.p.c. W kosztach procesu powoda uwzględniono koszty wygranego przez powoda postępowania zażaleniowego (k. 75 i nast.), tj. opłatę 30 zł i koszty zastępstwa prawnego na podstawie §6 pkt 6) w zw. z § 10 ust. 1 pkt 7) w zw. z §12 ust. 2 pkt 2). Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Wskazał, że zgodnie zaś z wyrażoną w art. 98 §1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu pozwanemu (powodowi wzajemnemu), jako stronie wygrywającej, należy się zwrot kosztów procesu od powoda (pozwanego wzajemnego) wg norm przepisanych. Należało dodatkowo uwzględnić zgłoszone koszty postępowania zabezpieczającego (k. 257-259). W tych warunkach o kosztach procesu należało rozstrzygnąć jak w punktach VI i VII wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 18 listopada 2015 roku wniósł pozwany (...) sp. z o.o. w O., który zaskarżył ww. wyrok w punkcie I i V, zarzucając mu:

1. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 230 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w zakresie ustaleń stron w trakcie spotkania Z. S. (1) i P. S. co do rozdziału maszyn w tym maszyny do cięcia kamieni objętej powództwem windykacyjnym wg własności po śmierci T. S. (2007 roku), kiedy to powód Z. S. (1) wskazał, że maszyna do cięcia kamienia stanowi własność pozwanej spółki, w sytuacji gdy powód nie zaprzeczył by do spotkania doszło i że rzeczywiście doszło do potwierdzenia faktu, że własność maszyny do cięcia kamienia przysługuje pozwanej spółce na mocy wzajemnych rozliczeń T. i Z. S. (1), co doprowadziło do wadliwego przyjęcia, że pozwana nie wykazała przymiotu własności maszyny po jej stronie, a następnie wadliwego przyjęcia przez Sąd, że doszło do nieskutecznej sprzedaży ruchomości,***

- **art. 93 k.p.c. poprzez jego niezastosowania i przyjęcie, że pozwana spółka konsekwentnie twierdziła że jest właścicielem i posiadaczem spornej maszyny, w sytuacji gdy obecny na rozprawie w dniu 19 października 2015 roku Prezes pozwanej spółki (...) oświadczył prostując wypowiedzi pełnomocnika, że od lipca 2012 roku pozwana spółka nie włada maszyną do cięcia kamienia, a włada nią spółka (...) sp. z o.o. z uwagi na reorganizację przedmiotów działalności i fakt, że spółka (...) sp. z o.o. zajmuje się od tego czasu usługami wykonywanymi na maszynie do cięcia kamienia, co doprowadziło do wadliwego przyjęcia przez Sąd, że pozwana ma legitymację bierną w procesie;**

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci przesłuchania świadka D. S., strony P. S. czy świadka L. B. (2), L. K. jak i dokumentacji dotyczącej kontroli skarbowej, a polegający na przyjęciu w oparciu o niewiarygodne zeznania Z. S. (1) i niewiarygodne dokumenty w postaci umów kredytu przyjęte przez Sąd jako niekwestionowane w sposób sprzeczny z pismem pozwanego z dnia 6 listopada 2015 roku, a zatem z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., że zaliczki, zapłata ceny a następnie spłata kredytu za maszynę do cięcia kamienia pochodziła z wyłącznych środków Z. S. (1) w sytuacji gdy jak wynika z protokołów kontroli skarbowej i zeznań D. S. i P. S. i co stoi w sprzeczności z zeznaniami powoda, powód i zmarły T. S. razem dzielili dochody i koszty działalności (którymi są również spłaty kredytów), powód nie przedłożył oryginału umowy kredytu przedkładając ją w wersji wybrakowanej, a co poświadcza causa następczego przeniesienia własności na rzecz pozwanej spółki i znajduje również odzwierciedlenie w zachowaniu samego powoda, który zapewniał pozwaną spółką o prawie własności, w 2007 roku sam pozostawiał maszynę po stronie pozwanej spółki wyraźnie zaznaczając P. S., że maszyna stanowi własność pozwanej spółki, a co doprowadziło do wadliwego przyjęcia, że to powodowi przysługuje prawa własności maszyny do cięcia kamienia, oraz, że to powód udowodnił prawo własności maszyny przysługujące mu na przestrzeni 15 lat (od dnia nabycia 31 stycznia 2000 roku do dnia wyrokowania 18 listopada 2015 roku);

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. polegający na przyjęciu, że doszło do działania w złej wierze przez pozwaną i spółkę (...) sp. z o.o. bez oparcia tego ustalenia w materiale dowodowym, a przyjęciu w sposób dowolny, że sam fakt spokrewnienia członków zarządu dwóch spółek uzasadnia przyjęcie złej wiary podczas sprzedaży w lipcu 2012 roku a fakt prowadzenia dwóch spółek na terenie jednej nieruchomości poświadcza władanie maszyną przez pozwaną spółkę, w sytuacji, gdy P. S. słuchany w charakterze strony, świadek D. S. podczas zeznań, które Sąd uznał za wiarygodne zeznawali, że powód zapewniał ich, że maszyny stanowią własność pozwanej spółki, nadto powód rozdzielając w 2007 roku firmy i zostawiając maszynę do cięcia kamienia we władaniu pozwanej spółki potwierdził okoliczność własności maszyny po stronie pozwanej, zaś jak wskazywał P. S. pozwana spółka nie jest właścicielem spornej maszyny (a co potwierdza również postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie R. K. z adnotacją, że własność przysługuje spółce (...) sp. z o.o.) i maszyna do cięcia kamienia nie jest we władaniu pozwanej spółki bowiem ta nie zajmuje się od 2012 roku usługami budowlanymi, co doprowadziło do wadliwego przyjęcia przez Sąd, że nie doszło do skutecznego zbycia maszyny w 2012 roku na podstawie umowy sprzedaży a stan rzeczy istniejący w dniu zamknięcia rozprawy uzasadniał zdaniem Sądu przyjęcie władania maszyną do cięcia kamieni przez pozwaną spółkę;

4. naruszenie przepisu art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód udowodnił, że po 2000 roku a w szczególności po 2007 roku prawo własności maszyny do cięcia kamienia nadal przysługiwało powodowi, w sytuacji gdy po pierwsze powód nie przedłożył ewidencji środków trwałych (którą w pozwie z dnia 30 stycznia 2015 roku zapewniał, że przedłoży, a z której wynikałoby dopiero w

sposób pełny, że powód zakupił a następnie przez cały okres do 2015 kiedy wystąpił z powództwem o wydanie prawo własności maszyny mu przysługiwało), po drugie z zeznań świadka D. S. czy przesłuchania P. S. wynika, że doszło do zbycia prawa własności maszyny do cięcia kamieni na rzecz pozwanej spółki w ramach rozliczeń nieżyjącego T. S. i powoda Z. S. (1), co znajduje również odzwierciedlenie w zeznaniach świadka D. S. czy strony w osobie P. S., wskazujących że powód zawsze mówił, że maszyna do cięcia kamieni stanowi własność spółki, tak też w 2007 roku nastąpił rozdział firm i sprzętu, a co koreluje również z faktem, że powód roszczenie o wydanie spornej maszyny skierował po 15 latach od jej przywiezienia z Niemiec, użytkowania jej do dnia 31 lipca 2012 roku wyłącznie przez pozwaną spółkę, a co najważniejsze w następstwie skierowania z inicjatywy przedstawicieli pozwanej spółki aktu oskarżenia w przedmiocie działania przez powoda na szkodę spółki (...) - (...) sp. z o.o., a co doprowadziło do wadliwego przyjęcia przez Sąd, że pozwany nie udowodnił prawa własności po swojej stronie, a nadto, że doszło do nieskutecznego przeniesienia własności pomiędzy spółkami (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o.;

5. naruszenie przepisu art. 7 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie złej wiary po stronie pozwanej spółki (...) - (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. w trakcie dokonywania czynności sprzedaży maszyny do cięcia kamienia w dniu 31 lipca 2012 roku, w sytuacji gdy powód nie przedłożył żadnych wniosków dowodowych na okoliczność złej wiary (...) sp. z o.o. w momencie nabycia własności, powód na przestrzeni 12 lat nie był w posiadaniu maszyny do cięcia kamienia, nie żądał wydania jej od pozwanej spółki, w 2007 roku powód sam rozdzielając ruchomości pomiędzy firmami pozostawił maszynę po stronie pozwanej spółki, jednocześnie potwierdzając przedstawicielom pozwanej spółki, że maszyna do cięcia kamienia stanowi własność pozwanej co poświadcza dobrą wiarę pozwanych spółek w momencie dokonywania czynności sprzedaży maszyny do cięcia kamienia a co zostało pominięte przez Sąd I Instancji i doprowadziło do wadliwego przyjęcia przez Sąd, że nie doszło do skutecznego zbycia ruchomości na rzecz (...) sp. z o.o. a nadto, że powód obalił domniemanie dobrej wiary po stronie (...) sp. z o.o.;

6. naruszenie przepisu art. 222 § 1 k.c. poprzez nie uwzględnienia zarzutu braku legitymacji biernej pozwanej spółki co do wydania spornej maszyny do cięcia kamienia;

7. naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. i nie uwzględnienie w zakresie kosztów procesu po-niesionych przez pozwaną w sprawie z powództwa głównego zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym w wysokości 450 zł, a także art. 101 k.p.c. poprzez jego niezastosowania i nie obciążenie powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanej.

Mając na uwadze powyższe wnosił o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa co do wydania powodowi przez pozwaną maszyny do cięcia kamienia nr (...) firmy (...) oznaczonej na rachunku numerem (...),

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania za I i II Instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych,

ewentualnie wnosił o:

3. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy poczynił w niniejszej sprawie wbrew wywodom skarżącej zawartych w apelacji, prawidłowe ustalenia faktyczne odnośnie własności maszyny do cięcia kamienia typ (...) firmy (...) oznaczonej numerem (...) oraz numerem tablicy znamionowej (...), które Sąd Apelacyjny popiera i uznaje za własne oraz wywiódł ze zgromadzonego materiału dowodowego właściwe wnioski, które zasługują na aprobatę.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przypomnieć należy, że w myśl ww. artykułu, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, przy czym ocena ta polega na zbadaniu dowodów i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne, w tym uznać spośród kilku równorzędnych dowodów niektóre tylko za przekonujące. Należy zgodzić się ze skarżącą, że ocena ta nie może być dowolna. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczają bowiem przepisy prawa procesowego, zasady doświadczenia życiowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jako całość, dokonuje wyboru kreślonych środków dowodowych i, ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98).

Podnosząc jednak w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., strona musi wykazać, jakich dowodów sąd nie ocenił lub ocenił wadliwie, jakie fakty pominął i jaki wpływ pominięcie faktów czy dowodów miało na treść orzeczenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2002 r., II CKN 916/00, LexisNexis nr (...)). To sprawia, że tylko ocena rażąco błędna lub oczywiście sprzeczna z treścią materiału dowodowego, nieodpowiadająca zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, może czynić usprawiedliwionym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. albowiem, gdy sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym z całości materiału dowodowego, z którego można wysnuć także wnioski odmienne, nie można mu przypisać zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Takie działanie mieści się bowiem w przyznanym sądowi kompetencjach do swobodnego uznania, którą z możliwych wersji uznaje za prawdziwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r. IV CK 339/02), stąd skuteczne zgłoszenie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może ograniczać się do wskazywania, że możliwe były inne wnioski odnośnie do faktów, lecz polega na wykazaniu, że wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający w świetle zasad doświadczenia życiowego były niemożliwe (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2003 r., IV CK 274/02).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu Apelacyjnego stwierdzić należało, iż zarzuty pozwanej są chybione i stanowiły jedynie polemikę z prawidłowymi oraz logicznie i przekonująco uzasadnionymi ustaleniami Sądu I instancji. Ze złożonej do akt przez powoda faktury nr (...) - C.. (...) z dnia 31.01.2000 r. (k. 11-14, 184-189, 193, 211-212, 226-227, 287-290, 352-352v., 357-358 akt) oraz dokumentu celnego odprawy maszyny (k. 240 akt), gdzie jako importer maszyny wpisany jest Z. S. (1), a odbiorcą (...) ul (...) w O. wynika, że nabywcą ruchomości było Przedsiębiorstwo powoda. W tym kontekście podkreślenia wymaga, że pozwany poczynając od odpowiedzi na pozew zapewniał, że ww. ruchomość jest jego własnością. Jego obrona jednak koncentrowała się na kwestionowaniu tytułu prawnego do maszyny przedstawionego przez powoda, natomiast pozwany konsekwentnie nie przedkładał Sądowi własnego tytułu, świadczącego o nabyciu spornej ruchomości (odpowiedź na pozew k. 83-84v., k. 307).

Złożenie do akt przez powoda odpisów umów kredytowych nr (...) z dnia 17 lutego 2000 r. i nr (...) - (...) z dnia 7 marca 2000 r. dowodzi, iż powód posiadał w tym czasie środki finansowe pozwalające mu na nabycie dwóch maszyn tego typu. Z § 1 umowy kredytowej nr (...) jednoznacznie wynikało, iż wskazanego kredytu w walucie 515 000 DEM udzielono Kredytobiorcy na zakup maszyn i urządzeń do cięcia i obróbki kamienia (umowy k. 228-239 akt). Zeznania świadka D. S. (matki P. S.) oraz P. S. w charakterze strony pozwanej nie były wystarczające do poważenia powyższych ustaleń i przyjęcia, iż zakupu ruchomości dokonano ze środków pochodzących od T. S., skoro jak sami ww. wskazali nigdy nie widzieli dowodów zakupu maszyn, a swoją wiedzę czerpali jedynie z wypowiedzi zmarłego T. S., który wraz z powodem do swojej śmierci pozostawał w dobrych stosunkach oraz prowadził wspólnie działalność gospodarczą.

Okoliczność bezsporna, iż w 2007 roku doszło do rozdziału prowadzonych po śmierci T. S. przez powoda obu działalności, sama w sobie nie dowodzi przejścia tytułu własności spornej maszyny na pozwaną, gdyż jak wynika również ze zgodnych w tym zakresie zeznań złożonych w charakterze strony przez powoda Z. S. (1) i P. S., w 2012 roku kiedy to doszło do przeniesienia działalności przez pozwaną do nowej siedziby, powód wezwał Policję nie godząc się na zabranie przez pozwaną tej ruchomości, gdyż nadal uważał ją za swoją własność. Mając na uwadze, że P. S. dopiero w końcowej fazie postępowania stwierdził, iż doszło do przeniesienia przez pozwaną swoich praw do ruchomości na inny podmiot (inną spółkę będącą własnością jego matki i brata)- jego twierdzenia nie mogły być uznane za wiarygodne, gdyż jako osoba nieuprawniona do rozporządzenia rzeczą pozwana nie mogła skutecznie w myśl art. 169 k.c. przenieść swoich praw do ruchomości na inny podmiot. Ponadto P. S. wcześniej konsekwentnie twierdził, że to pozwana w sprawie spółka jej właścicielem.

Odnosząc się do kwestii pozostawiania spornej ruchomości od 2007 roku w posiadaniu pozwanej – podkreślić należy, że powstanie roszczenia windykacyjnego nie jest uzależnione od posiadania rzeczy przez właściciela, lecz jest korelatem przysługującego mu prawa i może być realizowane niezależnie od tego, kto i z jakich powodów naruszył jego własność.

Dlatego też, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji (pkt I).

O kosztach procesu za drugą instancję postanowiono w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda kwota 3 000 zł stanowi wynagrodzenie z tytułu zastępstwa procesowego stosownie do wartości przedmiotu sporu według stawki minimalnej w wysokości 2 700 złotych za postępowanie apelacyjne stosownie do § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt 6, a także 300 złotych za postępowanie zażaleniowe stosownie do § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (pkt III).

(...)